

Η Παναγία η Σπηλιώτισσα και το θαύμα με το Άγιο δισκοπότηρο

/ [Ορθόδοξες Προβολές](#)

Στὸ μοναστήρι τῆς Σπηλιᾶς τῶν Ἀγράφων ὑπάρχει μία θαυματουργὴ εἰκόνα τῆς Παναγίας, ποὺ βρέθηκε τὸ 1904 μὲ τρόπο θαυμαστὸ ἀπὸ τοὺς ἀδελφοὺς Ἀθανάσιο καὶ Παρθένιο.

Στὰ χρόνια τῆς τουρκικῆς σκλαβιάς, ὅλος ὁ θεσσαλικὸς κάμπος ἔχει προσκυνήσει

τὸν Τοῦρκο. Στὸ μοναστήρι ὅμως τῆς Παναγίας τῆς Σπηλιώτισσας, πυργωμένο σὰν ἀετοφωλιά σὲ μίαν ἀπρόσιτη κορυφὴ τῶν Ἀγραφῶν, δὲν ἔχει πατήσει ὁ κατακτητής.

Γιὰ νὰ φτάσεις ὡς ἐκεῖ ἔπρεπε νὰ περάσεις ἓνα κατηφορικὸ μονοπάτι, ἀπότομο καὶ πλαγιαστό, ποὺ ἴσα- ἴσα χωροῦσε ἓνα ἀνθρώπος. Κάτω ἔχασκε ἡ ἄβυσσος.

Στὸ πανηγύρι τῆς μονῆς, τὸν Δεκαπενταύγουστο, μερικοὶ εὐλαβεῖς προσκυνητὲς ἔβλεπαν τὴν ἴδια τὴν Παναγία. Τὴν ἔβλεπαν νὰ στέκεται πελώρια στὴν ἄκρη τοῦ γκρεμοῦ μὲ ἀνοιχτὰ τὰ χέρια, τεῖχος γι' αὐτοὺς ποὺ πηγαινάν νὰ τὴν τιμήσουν, μὴν ξεγλιστρήσει κανεὶς στὸ βάραθρο. Λένε ἀκόμη πὼς κανεὶς ποτὲ δὲν χάθηκε ἀπ' ὅσους κατευθύνονταν ἐκεῖ.

Τὸ μοναστήρι λοιπὸν εἶχε γίνῃ καρφὶ στὸ μάτι τῶν ἀπίστων. Τὸ εἶχαν καημό. Ὀλόκληρη τουρκιὰ νὰ σκοντάφτει σὲ λίγες πέτρες καὶ ντουβάρια!

Μὰ πὼς νὰ φτάσουν ὡς ἐκεῖ; Ἐκτος ἀπ' τὴν κοπιαστικὴ πορεία -ἤθελαν δυὸ μέρες δρόμο ἀπὸ τὸ Μουζάκι σὲ μέρη ἄγνωστα καὶ ἀφιλόξενα -, ἔπρεπε νὰ περάσουν ἐκεῖνο τὸ ἀπόκρημνο μονοπάτι. Κι ἂν κυλήσει κανεὶς στὸν κατήφορο καὶ παρασύρει κι ἄλλους, καὶ γίνῃ πανικὸς καὶ χαθοῦν οἱ γενίτσαροι;

Σκέφτηκαν νὰ τοὺς κάνουν ἀποκλεισμό. Πόσο ὅμως θὰ κρατοῦσαν; Θὰ ῥχόταν ὁ χειμώνας, θὰ ἔπεφτε ἓνα μπόι χιόνι καὶ θὰ ἔπρεπε νὰ φύγουν. Ὑστερα ἐκεῖνοι οἱ κατσικάνθρωποι τῶν γύρω χωριῶν θὰ σκαρφάλωναν ἀπὸ ἄλλου καὶ θὰ ἔφταναν ὡς ἐκεῖ. Ἄσε ποὺ τὰ κελάρια τῆς μονῆς θὰ ἦταν γεμάτα. Μὰ κι ἐκεῖνα τὰ σκυλιὰ τὶς πιὸ πολλὰς ἡμέρες τοῦ χρόνου νηστεύουν τοῦ θανατᾶ. Καρφὶ δὲν θὰ τοὺς καιγόταν, ἂν τοὺς πολιορκοῦσαν.

Στέλνουν λοιπὸν μήνυμα στοὺς μοναχοὺς τῆς Σπηλιᾶς - πράγμα ποὺ καὶ παλιὰ τὸ εἶχαν κάνει -γιὰ νὰ ῥθοῦν νὰ προσκυνήσουν, νὰ ὑποταγοῦν. Κανένα ὅμως ἀποτέλεσμα. Ὡς κι ὁ δεσπότης τοὺς ἔστειλε μήνυμα νὰ κατέβουν καὶ νὰ ὑποταγοῦν, κρατώντας βέβαια τὴν πίστη τους, ἀλλὰ ἐκεῖνοι ἀποκρίθηκαν:

- Ἀγιε Δέσποτα, σὲ νοιώθουμε καὶ σὲ καταλαβαίνουμε. Ὁ δρόμος σου εἶναι Γολγοθᾶς. Κάνε σὺ τὸ χρέος σου, κι ἄσε νὰ κάνουμε κι ἐμεῖς τὸ δικό μας.

Τέλος οἱ τοῦρκοι ἀποφάσισαν νὰ τοὺς χτυπήσουν. Ἐνα πρωὶ οἱ καλόγεροι βρέθηκαν ζωσμένοι ἀπὸ τοὺς ἀπίστους.

- Ἀνοίξτε! τοὺς φώναξαν. Φίλοι εἴμαστε. Θὰ μποῦμε σὰν ἐπισκέπτες.

- Ἀπιστοὺς δὲν δέχεται ἡ χάρις τῆς, ἀποκρίθηκαν οἱ μοναχοί.

Ὑστερα ἀμπάρωσαν τὶς πόρτες, ταμπουρώθηκαν καὶ ἄρχισε ἡ μάχη· οἱ χαράδρες

ἀντιλάλησαν ἀπὸ τὸ ντουφεκίδι. Κάποτε ὅμως οἱ βαρεῖες πόρτες ὑποχώρησαν καὶ οἱ Ἀγαρηνοὶ ὄρμισαν μέσα με ἀλαλαγμούς· οἱ καλόγεροι δὲν εἶχαν πιά ντουφέκια, βόλια, μπαρούτι. Ἄρπαξαν μαχαίρια, ξύλα καὶ πέτρες. Ὁ ἀγώνας ἦταν ἄνισος, καὶ τὸ αἷμα δὲν ἄργησε νὰ πορφυρώσει τὰ τριμμένα καὶ σκονισμένα ράσα.

Ὁ ἡγούμενος ἦταν τὴν ὥρα ἐκείνη στὸ ἱερὸ κι ἔκανε τὴν κατάλυση. οἱ ἄπιστοι τὸν ἄρπαξαν, τὸν ἔδεσαν, τὸν βασάνισαν. Ὑστερα ἔκαψαν καὶ ποδοπάτησαν τὶς ἀγίες εἰκόνες καὶ πῆγαν κι ἔφεραν τὸ ἅγιο δισκοπότηρο, ποὺ εἶχε ἀκόμη μέσα τὴν ἀγία μετάληψη. Ἐνας Τοῦρκος τότε τὸ ἄρπαξε καὶ τὸ πέταξε στὸν γκρεμό.

- **Σκυλί!** οὐρλιασε ὁ γέροντας, καὶ τὰ μάτια του γέμισαν δάκρυα.

Ἐνα χαντζάρι ἀνέμισε στὸν ἀέρα καὶ κατεβαίνοντας ἔκοψε τὸ κεφάλι τοῦ ἡγουμένου.

Τρεῖς ἡμέρες οἱ γενίτσαροι γλεντοῦσαν τὴ νίκη τους. Κι ὅταν κουράστηκαν νὰ γλεντοῦν, ξεκίνησαν γιὰ τὸν κάμπο. Ἡ εἵδηση τῆς καταστροφῆς ἔπεσε στὴν περιοχὴ σὰν κεραυνός.

-Οἱ Τοῦρκοι πάτησαν τὸ μοναστήρι τῆς Παναγιᾶς!

- **Καὶ θαῦμα;**

- **Δὲν ἔγινε.**

- **Τίποτε;**

- **Τίποτε.**

Μπροστά, πάνω σὲ μία λεία πέτρα ἦταν, σφηνωμένο λές, τὸ ἅγιο δισκοπότηρο. Ἦταν τὸ δισκοπότηρο τῆς Σπηλιᾶς. Μέσα του ἀνέπαφη μοσχοβολοῦσε ἡ τελευταῖα μετάληψη, ποὺ δὲν πρόφτασε ὁ ἡγούμενος νὰ καταλύσει. Ὁ παπὰς ἔτρεμε. Ὅλοι τους τώρα ἔκλαιγαν. Ἦταν μάρτυρες ἐνὸς θαύματος. Ὁ παπὰς σήκωσε εὐλαβικὰ τὸ δισκοπότηρο κι ἄρχισαν τὸν ἀνήφορο. Τὸ τσοπανόπουλο ἀνέβηκε πετώντας, εἰδοποίησε τὸ χωριὸ καὶ χτύπησαν χαρμόсуна τὴν καμπάνα. Ὑστερα βγῆκαν νὰ τοὺς προῦπαντήσουν.

Τὴν ἄλλη ἡμέρα ξεκίνησαν ὅλοι γιὰ τὸ μοναστήρι. Οἱ παπάδες λαμπροφορημένοι, τὰ ἐξαπτέρυγα, τὰ θυμιατὰ καὶ κόσμος πολὺς. **Ἐκεῖ ἀποθέσανε τὸ ἅγιο δισκοπότηρο, λειτουργήθηκαν καὶ δόξασαν τὴν Παναγία Σπηλιώτισσα γιὰ τὸ θαῦμα της.**

Τὸ τσοπανόπουλο ἀπὸ κείνη τὴν ἡμέρα ἔμεινε στὸ μοναστήρι καὶ τὸ ξανάνοιξε ὕστερ' ἀπὸ τὴν καταστροφή. Ἦταν διαλεγμένος ἀπὸ τὴν Παναγία. Ἔγινε καλόγερος, κι ὅταν ἀργότερα γέμιζε ἡ Σπηλιὰ ἀπὸ μοναχοὺς, ἦταν ἕνας ἐνάρετος

καὶ φωτισμένος ἡγούμενος. Καὶ δὲν ἔπαυε νὰ διηγεῖται μὲ ἀπλότητα καὶ ταπείνωση τὸ θαῦμα ποὺ ἀξιώθηκε νὰ δεῖ.

Ἀπὸ τότε ἡ Παναγία πάντα θὰ κάνει καὶ κάποιο θαῦμα στὸ πανηγύρι της.

ἀπὸ το βιβλίο: **«Ἐμφανίσεις καὶ θαύματα τῆς Παναγίας» (ἔκδοση τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Παρακλήτου)**